

ALS BABY WAS ZE AL ANDERS.

Ze keek zó helder en onverschrokken uit haar ogen dat sommige bezoekers terugdeinsden als ze zich over haar wieg bogen.

Ze kwam al op voor de zwakkeren toen ze zelf nog maar nauwelijks boven de tafel uit kwam.

Ze zat nog maar net twee dagen in groep 1 toen ze een grote lummel uit groep 8 pardoes van het klimrek duwde, omdat ze vond dat zij en haar klasgenootjes aan de beurt waren.

Zijwieltjes weigerde ze. Na vier keer vallen kon ze fietsen. Nog voor ze boom, vis en vuur leerde lezen, plakte ze zelf haar band.

Ja, het was al vroeg duidelijk.

Ze werd dan ook geen bakker, dokter, kraamhulp, loodgieter, schoonheidsspecialist, makelaar of juf... nee, ze werd ridster.

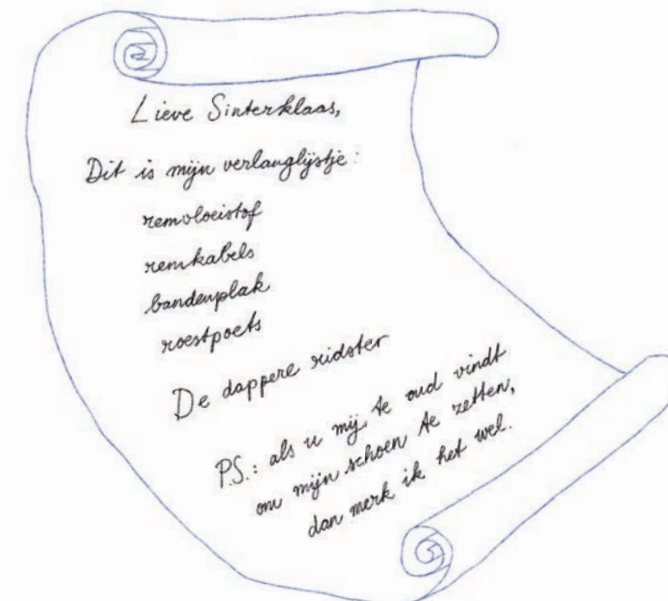
En niet zomaar een ridster, maar de dapperste ridster van het land.

Verlanglijstje

HET WAS HALF NOVEMBER en Sinterklaas en zijn pieten waren weer in het land. De dappere ridster hield erg van deze tijd. En van pepernoten en chocoladeletters. En oké, ook van cadeautjes. Ze wist heus wel dat ze eigenlijk te oud was om haar schoen te zetten. Maar tot nu toe was Sinterklaas nog ieder jaar gekomen. Ze zou het vanzelf wel merken als hij haar te oud vond, toch? Ze ging aan tafel zitten, en schreef haar verlanglijstje.

Ze waste een wortel, poetste één laars tot hij glom en zette die met de wortel erin bij de schoorsteen.

‘Zie de maan schijnt door de bomen,’ zong de ridster. Het klonk misschien een beetje vals, want zingen was niet haar sterkste kant, maar het kwam uit een goed hart. Daarna pakte ze een boek en ging naar bed.

Ze wilde Sinterklaas en zijn pieten tenslotte niet in verlegenheid brengen door tot heel laat op te blijven. Maar toen het boek uit was, was ze nog helemaal niet moe. Zouden ze al zijn geweest?

‘Niet gaan kijken, dat is kinderachtig,’ zei ze hardop tegen zichzelf. Maar ridsters staan er niet om bekend dat ze erg goed luisteren, zelfs niet naar zichzelf. Dus stond ze op en sloop zachtjes naar beneden.

Sinterklaas was nog niet geweest. Haar laars stond er nog precies zo bij als ze hem had neergezet.

Teleurgesteld ging ze terug naar bed. Ze dommelde een beetje in, maar midden in de nacht werd ze weer wakker. Nu had ze dorst. Het was heus niet omdat ze weer wilde kijken wat er in haar laars zat. (Dat deed ze natuurlijk wel even, want ze was toch wakker.) (Er zat nog niks in.)

De ridster dronk een glaasje water in de keuken en wilde weer naar bed gaan. Maar ze aarzelde.

Soms overkwam haar dat. Het gevoel dat ze naar buiten moest om een ronde te maken. Niet zo handig om dat gevoel midden in de nacht te hebben, maar het was onmiskkenbaar. Het was haar zesde ridster-zintuig, dat alle goede ridsters hebben. Niets tegen te doen.

Ze trok haar pyjama uit en haar harnas aan. Met aan haar ene voet een glimmende laars en aan haar andere voet een doffe, stapte ze de donkere novembernacht in. Oef, wat was het koud! En...

De ridster bleef staan en keek omhoog. 'Krijg nou roest,' mompelde ze. 'Het sneeuwt!' Haar hart en haar benen maakten een sprongetje van plezier. Ze had al jaren geen sneeuw meer gezien en al helemaal niet in november. Ze liet de vlokjes op haar gezicht vallen en ving er zelfs een paar op met haar mond. Toen herinnerde ze zich wat ze hier deed: er was iets aan de hand. Of kwam het door de sneeuw? Dat zou kunnen. Maar nu ze toch wakker en buiten was, kon ze voor de zekerheid maar beter meteen even een rondje fietsen.

Ze veegde een laagje sneeuw van het zadel van haar racefiets. 'Sorry dat ik je wakker maak, fietsje, maar we moeten even op pad.'

Daarna steeg ze op haar fiets en reed de straat uit. Het was lang geleden dat ze midden in de nacht buiten was. De anders zo drukke en levendige stad sliep. De lantaarnpalen gaven een zacht licht af, sneeuwvlokjes dwarrelden vrolijk naar beneden. De ridster genoot van haar tochtje en keek goed om zich heen. Op een enkele kat na was er niets te zien. En na een halfuur fietsen besloot ze dat het loos alarm was. Dan was het waarschijnlijk toch de sneeuw waardoor haar zesde ridsterzintuig had opgespeeld.

Of – maar dat wilde de ridster eigenlijk niet toegeven – ze kon gewoon niet slapen vanwege Sinterklaas. Ze keerde om, terug naar huis. 'Het is ook elk jaar hetzelfde liedje met jou, als Sint net in het land is,' zei ze hardop tegen zichzelf. En toen zag ze hem.

